

מקווין — כאריזמה על אופנוע

שלהם, ביניהם היו סטיב מקווין הרכוב על אופנוע, גיימס קובורן הרכוב על אופניים, וצ'ארלס ברונסון החופר זינהרות.

אם בסופו של דבר נראית המילחמה, בסרט זה, כהרפתקה מרתקת לגברים קשוחים, שבה מדגישות טיפות הצער את גודל החוויה, נא להתייחס בסובלנות. זה סרט שנעשה בעידן התמימות של הקולנוע, בתקופה שבו היה העולם פשוט יותר. הבריחה הגדולה יצא לאור ב-1963.

איזו נילחמה

נחנודה

הבריחה הגדולה (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) — הי

במאי ג'ון סטורג'ס ביסס את

סרטו על פרשה אמיתית ממילחמת-העולם השנייה, פרשת בריחתם של 250 שבויים ממחנה-שבויים מיוחד, שאמצעי הביטחון בו היו המורים במיוחד. יש רק גברים: מצד אחד קצינים אנגלים ואמריקאים שהגיעו למחנה אחרי שניסו להימלט ממחנות אחרים, ומצד שני גרמנים שנחושה דעתם למנוע בריחה נוספת.

סטורג'ס השתדל לדייק בכל פרטי הפרשה, ויועצו בהכנסת הסרט היה מפקד הבריחה בכבודו ובעצמו.

החלק הראשון של הסרט משחזר את הפרטים הרבים שנדרשו להכנת המיבצע, מציג את הטיפוסים ואת מערכת היחסים בין השבויים האנגלים לשבויים האמריקאים ובין כל אלה לגרמנים. החלק השני של הסרט מתאר את הבריחה עצמה, שבה הצליחו אחדים לעבור את גבול גרמניה ולהינצל, אחרים נלכדו, והשאר נטבחו באכזריות.

את הטיפוסים השונים מקטלג סטורג'ס ביעילות הולית וודית. אחד הוא „הזיפן“, השני הוא „איש המנהרות“, השלישי „מלך הכלא“ וכן הלאה, ובכך הוא פוטר את עצמו מהתעמקות נוספת בהם. הוא מעדיף להפעיל אותם, להפגין את שנינותם, את כושרם הפיסי ואת כושר-ההמצאה שלהם, ומן הבחינה הזאת הוא מספק סרט ארוך — כמעט שלש שעות במקור — שאינו משעמם אף רגע, מפני שאין רגע שבו לא מתרחש משהו.

רבים הכובדים לעיתים שהוכיחו בסרט זה את הכאריזמה

עוד בתחנות, כי אם בתיווג, אחרי שי לינה אוונס הבינה כי אין לה מה לחפש עוד במקום, וכך הפכה מרי קולינס לבן דרק. ג'ון דרק מינה את עצמו מן הרגע הראשון כנווט הקאריירה שלה, ועדיין הוא משיב למרבית השאלות שמופנות אליה בראיונות. בו היפהפיה מעריצה אתה, את נסיון-החיים שלו ואת הידע שיש לו בר ג'ונגל הסרטים, שבשבילה הוא עדיין חדש. „היום, אני מעין גורו בשבילה, בגילי אני נראה לה כהתגלמות התבונה, ואילו אני נהנה לראות כיצד היא צומחת ומתפתחת בהדרגתה“, אומר דרק.

הוא משקיע מחשבה רבה בהדרכתו זו. „אני רוצה שהיא תהיה חשופה מדי ל-אמצעי-התיקשורת ושבכל צעד ושעל ייתקל בה הקהל. היא צריכה לישמור לעצמה איזשהו ממד פרטי, סודי, נסתר, אותו קורטוב של קסם שהופך סתם בחורה יפה

בו וג'ון דרק פיגמליון וגלתיאה

התחיל בעריכה, להחזיר לעצמו חלק מן הכסף. לצורך ההסרטה הוא בנה, ליד בנג'י, שתי עיירות, ועם תום הצילומים מכר את המיבנים במחיר טוב.

מי ישחושש במיוחד לקראת הופעת ה-סרט, הם האיטלקים, אשר מתנהגים בסרט, לפחות בחלק מן הסצנות, כאילו היו שייכים לאיטליה של הימלר. הסיפור מזכיר עובדות היסטוריות מביכות, כמו מחד נותר-הריכוז שהקים גרציאני לבני השבטים שאותם הביס, מחנות שהכילו עשרות אלפי אנשים, שחלקם מצאו שם את מותם. האיר טלקים, שהשלווה הפוליטית אינה תכונה אופיינית להם, הוששים שהצגת הסרט תעורר סערות שכבר שכחו, ותחדד שוב את ההתכתשות בין השמאל והימין עם האשמות הדדיות, על כל תופעות הלואי העצובות של התכתשות זו.

הפעם, כאות הוקרה לקדאפי, שהוא מממנו הראשי, מוקדש הסרט לראשי-שבט בלוב, שהיה חלוץ מילחמת-השיחרור של מדינה זו. במילחמה שנשאה אופי דתי עוד יותר משנשאה אופי לאומי.

גיבור הסרט שייקרא, כנראה, אריה ה-מידבר הוא המוכתר עומר, שיצא, באמצע שנות העשרים, עם לוחמיו, המזויינים ב-כלי-נשק פרימיטיביים, להילחם בצבא ה-פשיסטי של מוסוליני שהשתלט על לוב. הם נעזרו בקשר השתיקה עם המלך איד-ריס (שסולק לאחר מכן על-ידי קדאפי) שנתן להם שליטה מוחלטת על הארץ.

בעצמו כוכבן זוהר לפני 30 שנה, וכמי שגידל במחיצתו שתי כוכבות-זוהר, אורי סולה אנדרס (שהיתה אשתו הראשונה) ולינה אוונס, והשכיל להבליט את מעלר-תיהן העיקריות (הוא צילם את תמונות העירום המפורסמות של שתיהן), הוא יודע שחייך ההצלחה אינו ותך כל כך.

שבועון נפוץ קבע ש„בו דרק כי כר-כבת-המין הראשונה של שנות ה-80“, ג'ון דרק תורם לכך במיטב כישורו, כמו פיג-מליון אמיתי המטפל בגלתיאה שלו. אוסף הצילומים שהכין לאשתו השלישית מרהיב עוד יותר מן האוספים של הנשים הקוד-

אנתוני קווין בסרט

המוכתר עומר בחיים

„התפקיד שלי להילחם“

תדרין

חובה לראות

תל-אביב — הנער, צייר הצבאים, הכריחה מאקסטרן, נישואיה של מריה בראון, שיער, ימים ברקיע. ירושלים — הכריחה מאקסטרן, הנער, שיער.

חיפה — הכריחה מאקסטרן, שיער, רציחות קטנות של אשפי מטבח גדולים.

תל אביב

*** הנער (בני-יהודה, ארצות-הברית) — קשה להיות יותר מעודן, יותר מפוכה, יותר משעשע ויותר רגשני מצ'רלי צ'פלין בסרט זה. המסמל את תחילת בגרותו ומהווה את אחד ההישגים הנאים של הקולנוע.

ירושלים

*** שיער (כפיר, ארצות-הברית) — מילוש פורמן נותן חיים חדשים למחזמר המחאה של שנות הששים, כשהנשמה ה-אנושית של הדמויות בולטת הפעם, יותר מן המנשר הפוליטי. שילוב מופלא של מישחק, בימוי, צילום, מוסיקה ותנועה.

חיפה

*** רציחות קטנות של אשפי מיטבח גדולים (מוריה, ארצות-הברית) — קומדיית מתח על מבקר מיסעדות, שי כל טבחיו החביבים בעולם נרצחים בזה אחר זה. ז'אקלין ביסט היא הקישוט לי-סיפור, ג'ורג' סיגל הוא הכוכב, ואת ה-הצגה גונב רוברט מורלי בדמות מבקר ה-מסעדות.

ארבע שנים רדפו כוחות הגנרל רודולפו גרציאני, מפקד הצבא האיטלקי בצפון-אפי-ריקה, אחרי לוחמי המחתרת של עומר, עד שהצליחו לדכא את מוקדי המרידה ה-אחרונים. שנתיים לאחר מכן נלכד עומר עצמו, שהיה אז בן 69, והוצא להורג ב-לייה יחד עם סגניו.

בכרונוגיה, משחזר גרציאני את השיחה האחרונה שהיתה לו עם ראשי-שבט, לפני הוצאתו להורג. „נלחמתי באיטלקים בגלל אמנותי הדתית“, אמר לו עומר. „ידעתי שי-אין סיכוי לנצח. התפקיד שלי היה להילחם. וזהו. כל השאר, בידי הגורל.“

השש לפערת פוליטיות. הבמאי עקאד רואה בסרט הזה תיאור מוקדם של מאבק האיסלאם במערב, המגיע בימים אלה לשיאו. שום מאמץ לא נחסך כדי להפוך את שיחזור פרק ההיסטוריה למחזה מרהיב ככל האפשר. בתפקיד המוכתר מור-פיע אנתוני קווין (שגילם בעבר, עבור עקאד, את הנביא מוחמד), ואת הגנרל גרצי-יאני מגלם השחקן הבריטי אוליבר ריד. הערכה תקציבית גסה אומרת שהסרט עלה כ-32 מיליון דולר, אבל עקאד, שהוא גם איש-עסקים ממולה, הצליח, עוד לפני שי-

מות, וזה בוודאי לא יזיק לקאריירה של בו. אבל לבעל יש דאגה נוספת: אם אשתי אומנם תהיה כוכבת-המין של העשור הבא, הוא מצידו רוצה להבטיח שלא יהיו לה אכזבות ומפחיי-נפש, כמו שהיו לכוכבות-המין של העשור שחלף ואלה שלפניו. וואת אינה משימה קלה.

סרטים

האיסלם מתעורר

רוח-האיסלאם המתעוררת, אינה פוסחת על הקולנוע. במאי סורי בשם מוסטאפה עקאד נטל על עצמו את ההתחייבות להיות הציג הראשון שלה בתעשיית הסרטים הבינלאומית. זהו סרט ראשון של המתאר את חיי מוחמד, ישעלה הרבה כסף ובינתיים לא ברור אם כיסה את הוצאותיו, אבל לפחות הצליח להכות גלים כאשר הקים נגדו מחנות בעד ונגד, בתוך האיסלאם עצמו.

הוויכוחים עצמם שלא הזיקו, כנראה, שכן, עקאד ניגש מיד לעשות סרט שני, וכבר סיים את צילומיו במידבר הלובי.